

Szabó Imola Julianna

Augusztus

Augusztus 1.

Ördögkatlan. A boszorkány-hegy oldalában a fák vékonyak, mint a hosszú körmök. A felhőkig emelkednek az ötágú gallyak. Megmásszák a gyerekeim. Háttal a napnak, levelekké szelídülnek a pergő fakérgenél. Elkezdődik a felolvasás: Térey-verset olvasunk, a rákról mesélek, mintha természetes lenne minden váratlan. A mulandóság esélye örökre összeköt minket halandókat. A fülledt melegben ismeretlen arcok, édes limonádé és a táj feletti hullámlás egyébe illeszti az estét. Hazaindulunk.

Augusztus 2.

Ha sok a munka, ha kevés. Fő, hogy van. A gép magába fal. Csak a várakozás élménye szakít ki percekre. Édeset a sóssal, savanyút a keserűvel. Keverem az ízeket, a színeket. Lassan vége az első trimeszternek, és egyre bizonyosabb, hogy három gyermekem van. Lesz. Van. Vannak.

Augusztus 3.

Ház vagyok és akol. Zseb. Testmeleg, öböl, megtöltve várakozással. Elkészül a lengyel-projekthez pár kép. Meglepem magam is, ami kis öröme ad okot.

Augusztus 4.

Nem nő velem az éjjel, csak az álmatlanság. Halakat látok az égen, és már a február szele gomolyog a bordáim között. Reggelre kerekesebb és alacsonyabb leszek. Szokom ezt a jóllakott nyugalmat, amiért nem győzök eléggé hálás lenni. A gyerekeim gyíkot mentenek a kerti mosdó-tóból. Szabadon engedik. A bőre smaragdja megcsillan a földúton. Itt, a világvégén, az életnek külön körforgása van. Szép és kegyetlen, de mi nem emberek vagyunk benne, hanem lények. Egyek mindegyikükkel.

Augusztus 5.

A nyár utolsó szagfoltja. Kopik a nyári szünet. Kopnak a hajnali fények. Magamba szeretném zárni, nem engedni el.

Augusztus 6.

Gyakran merengek, hogy apámnak mennyire tetszene Rókadomb, a hely, ahol élünk. Mélyen tudom, hogy nagyon. Mindig egy tanyára vágyott: lovakkal és fákkal, messze a várostól. A nyárban az a legjobb, hogy van idő fejből utazni, mert testben alig kell. Főleg annak, akinek nem telik rá. De idén nem zavar valahogy.

Augusztus 7.

A fiam szerint az örök életben az a rossz, hogy végignézed a szeretteid elmúlását.

Augusztus 8.

A lányom szerint a lelkek körbeérnek, és új testet választanak, azért van, hogy valakit mint-ha már ismernénk.

Augusztus 9.

A fiam szerint sose legyünk gazdagok, mert akkor elillan a varázsunk, ami mi magunk vagyunk.

Augusztus 10.

Két munkahegy között vágózom le és fel. A pocakom gömbölyödik, néha visszagurulok a kezdőpontra, majd újrakezdem. Ketten vagyunk ebben az ötvenkilós testben. A vágyainkat csiszoljuk össze. Liter számra kortyolom a narancslevelet. Kell az erő a munkahegyen túlra. Kell az erő, hogy összetartsam a nyár végi madarakat az ablak előtt.

Augusztus 11.

Csipkerózsika. Alszom. Egyhuzamban, amennyit csak engednek. Érzem, ahogy betakar-gatnak, és püsszegnek. Ahogy a szerelmem a kertbe tereli a gyerekeket. Hallom, ahogy kint játszanak. Én bent. Mint egy magzat a házban. Magzat a magzatban. Matrojska.

Augusztus 12.

Perseidák éjjele. Rajba gyűjtöm a kívánságaim, és várom, hogy kimondhassam őket.

Augusztus 13.

Álmomban tengert illusztrálok. Szekrényajtó nyílik a mélybe. Úgy kerekedem, mintha a testem egy megszokott tágulást követne. A kötetről jönnek a recenziók, és mindnél beleborzongok, hogy mennyi időt szántak rám. Ismeretlen emberek mennyi időt töltöttek a szavaimmal. A világgal, amit szótagokból építettem és megjelenésig rettegtem, hogy beve-hetetlen és érdektelen vár lesz, ami senkit sem érdekel. És érdekli őket. Sőt, értik is.

Augusztus 14.

Gerléket lődöznek a szántóföldek felett. Magányos özvegyek ülnek a vezetékek húrjain. Tehetetlen nézem a tetőtéri ablakból a puffogásokba tompuló értelmetlen vadászatot.

Mindenfelé elejtett holttestek. Ez a kies vidék szomorúbb és kegyetlenebb arca, aminek semmi köze a természethez, csak az emberhez.

Augusztus 15.

A nyár utolsókat lohol, még elhiszem, hogy sokáig lesz időnk a tanévkezdés előtt. Elmennek a tanítók az iskolánkból, minden felgyorsul, döntenünk kell. Ahány gyereked van, annyi sorsszál kötődik az ujjaidhoz. Egyszerre kell mozgasd a kezed, finoman az ujjhegyeidet. Ami az egyiknek erő, a másiknak félelem. Ami az egyiknek szabadság, a másiknak lakat.

Augusztus 16.

Az égis emelni mindet. Könnyedén, erőlködés nélkül. Csak felemelni és tartani. Majd elengedni. Útjára engedni. A szülések megtanítottak arra, hogy semmi hatalmam az élet fölött, a testem fölött. Létra vagyok, alagút, átjáró, ajtó.

Augusztus 17.

Megszoktam, hogy az orvosok nem hisznek nekem. Ezért van egyfajta engedelmes mosolyom, amivel kedvesen úgy teszek, mintha nem tudnék dolgokat. Nem fecsegek feleslegesen. Úgysem értenék meg. Például, hogy érzem már a mozgását a bennem növekedő életnek. Azt mondanák, hogy az a bélmozgás. A női test könnyen válik cocává vagy csirkévé. Én tudom, hogy ember vagyok.

Augusztus 18.

A gyerekeim megunták a nyarat és egymást. Felperes és alperes között bíró vagyok. Egész nap. Tolom a munkahegyet a hátammal, és éjjel mégis könnyen alszom. Tudom, hogy ez az utolsó várandóságom ebben az alakban. Az utolsó, amiben teret engedhetek egy másik alakzatnak. Már nem leszek úrhajós, se világhírű állatorvos, se bűvár.

Augusztus 19.

Anyám fekete rózsa. Anyám felleg. Sokféleképpen öregsünk.

Augusztus 20.

Régen a lakótelepi ablakból néztem a tűzijátékot. A konyhaablakból látni lehetett a felrebbenő formákat, színeket. Ugyanez az ablak esett a fejemre egy viharban. Betörte a koponyám, felszakította a bőröm. Ez mentett meg, hogy kamaszos örületből ne legyek soha kopasz. Egy örök seb fekszik a kutacsom helyén. A kényszeredett felnövés húsosodó hege. Ezért is van hosszú hajam. Amikor azt hitték, hogy rákos vagyok, akkor egy este elsirattam a hajszálaimat. Mindet. Bele is őszültem. Nagyon hamar. Huszonéves korom óta krétaporos a halántékom. Addig festem, amíg hófehér nem lesz. Akkor levágom vállig, és úgy hagyom. Az idő hajszálereként. Koronaként.

Augusztus 21.

Az iskolára készülünk. Az óvodára. Egy pályázatra. Jön az ősz, a közös nyári testünk molekulákra zuhan.

Augusztus 22.

Ma még 34 vagyok. Pont egy sorminta, ugrások nélkül. Holnap elindul egy új időkerék, ami egy évig meg sem áll.

Augusztus 23.

35 letterem. Már annak is örülnék, ha ez a félidő lenne. Milyen megalkuvó lesz ember, ha megszereti az életét. Elkészülök a Twardowski-rajzzal és a kezdem összerakni fejben a kiállítóteret. A férjem meglepett egy csodával. Elmentek a gyerekekkel, és hoztak nekem egy szépséghibás, de tökéletes mosogatógépet. Legszívesebben mellé kuporodnék minden nap, és csak ölelgetném. Hány évet vártam rá. Irén lett a neve, és IV. Béla a beceneve. I. Béla a varrógépünk és Margit a mosógépünk. De Margitnak gyerekbetegsége volt, így ő kerti szerszámmá alakult elég hamar, legalábbis a csapágya. Őt követte Vilonka, aki egy hagyatéki ajándék, és sosem használták. Azóta már belerázódott a napi rutinba. Három kutya, három macska mellett a három gyerek már csak portörlés.

Augusztus 24.

Rókát látok az út mentén, pár méterre tőle egy szarvas. Amióta kiköltöztünk, lett bennem egy finom megfigyelés. Nem beavatkozni, csak szemlélni. Úgy lenni részese, hogy nincs rá hatásom. Mást gondoltam a természetről, amíg nem éltem ilyen közel hozzá. Amint magába enged az erdő, a fák, minden megváltozik. Nem kiránduló vagy vendég leszel, hanem eleme egy stabilan változó egységnek, amiben egyetlen feladatod, hogy élj. Nyitott szívvel, élj. És hagyj élni másokat is.

Augusztus 25.

Környezettudatos dolgokkal telik a nap. Komposzt, ültetés, zsákvarrás. Egy ideje nem eszünk pálmaolajjal készült ételeket. A gyerekeim döntése. A bécsi állatkertben egy hatásos installáció nagyon érzékletesen mutatta meg a klímaváltozás hatásait, és ők egyre komolyabban veszik. Az emberi anyagon gondolkodom, miközben letagadhatatlanul én is a fogyasztói társadalom részese vagyok.

Augusztus 26.

Az első trimeszter vége. Egy szakasszal beljebb a születéshez, és a béke érzéséhez, hogy újra bővül a családnk.

Augusztus 27.

Átaludnám a napot. Átdolgozom az éjszakát. Nézem, ahogy a családom alszik. A közelségük előhívófoliadék. Nélkülük láthatatlan lennék, hiába van sokszor, hogy a mellettük érzett fáradtság tesz igazán láthatatlanná.

Augusztus 28.

Családi napra megyünk mind. Az ilyen napok mindig mélyre égődnek. Gokart versenyben mérkőzik meg a két nagy, a két kicsi és Zsorzs, a férjem. Én kívülről nézem, mert a pocaklakómnak nem lenne túl jó egy ütközés. És amilyen "sportosan" vezetek a hétköznapokban, úgysem bírnám megállni a sebességet. Későn lett jogosítványom, de nagyon megszerettem a vezetést. Nem adta könnyen magát az élmény, és az érzés, de ma már az életem része. Budapestből csak a nyár esti és reggeli kerékpározások hiányoznak. Évekig ezek a fények és menetszelek töltötték meg a napjainkat. A két kerékpárunk hatalmas szerelme: Klopédia és Mali. Egyszer szeretném megírni egy mesébe.

Augusztus 29.

Pinczési Judit verseket olvasok. A versek birodalmába vezet. Beleveszem. Bepakolunk két köbméter fát. Zsuzsikályhánk üzemre kész. A gyerekek mindenben segítenek, talicskát tolnak, láncba állnak, stócolnak. Már tudják, hogy a téli ropogó tűzért most kell összefognunk.

Augusztus 30.

Elkészülök egy nagy munkával, és várom a kiadó válaszát a regényről. Mióta halasztom magam előtt, mennyiszer dolgoztam át. Interjút adok le, és iskolai füzeteket csomagolok. Olyan, mint egy bemosakodás az őszre, szertartásszerűen készülünk a feladatokra. Szerencsére már nagy a kislányom, és maga rajzolja, tervezi meg a füzet borítóit. Jövőre két iskolásom lesz.

Augusztus 31.

Egész nap filmeket nézünk. Mintha ettől megállna az idő. Mintha ettől el lehetne futni. Új iskola, új logisztika, új kihívások. Újra sárga lesz a szántóföld a Rókadombon.